

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací
221 441/2012-606/VI.vyř.

Praha
9. ledna 2013

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a podle § 107 odst. 11 a § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává v řízení zahájeném dne 26. 7. 2010 na návrh navrhovatele, společnosti KP NETWORK, spol. s r.o., IČO: 25192604, se sídlem Skuherského 2751/68a, 370 01 České Budějovice, zastoupené JUDr. Annou Dvořákovou, advokátkou, se sídlem Krajinská 31/9, 37001 České Budějovice (dále jen „navrhovatel“), proti odpůrci, společnosti QASAR s.r.o., IČO: 25192469, se sídlem Mažice 44, 391 81 Veselí nad Lužnicí, okres Tábor, zastoupené JUDr. et Mgr. Jiřím Johanou, advokátem, se sídlem Gen. Svobody 297/5, 435 43 Horní Jiřetín (dále jen „odpůrce“), ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění ve výši 89.940,- Kč s DPH za neuhrazené faktury včetně příslušenství, za poskytování služby elektronických komunikací, toto

rozhodnutí:

I. Podle § 141 odst. 7 správního řádu je odpůrce povinen uhradit navrhovateli do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí částku ve výši 89.940,- Kč s DPH za neuhrazené faktury spolu se zákonným úrokem z prodlení za každý den prodlení z níže uvedených dlužných částek takto:

<u>Faktura č.</u>	<u>částka s DPH</u>	<u>splatnost</u>	<u>zákonný úrok z prodlení ročně od - do</u>
AVI-92010-03459	17.988,- Kč	8. 3. 2010	8,00 % od 9. 3. 2010 do 30. 6. 2010 7,75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012 7,50 % od 1. 7. 2012 do vydání rozhodnutí, a dále za dobu ode dne následujícího po dni vydání tohoto rozhodnutí do zaplacení pak roční úrok z prodlení z výše uvedené dlužné částky ve výši roční úrokové sazby, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí,
AVI-92010-05644	17.988,- Kč	8. 4. 2010	8,00 % od 9. 4. 2010 do 30. 6. 2010 7,75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012 7,50 % od 1. 7. 2012 do vydání rozhodnutí,

a dále za dobu ode dne následujícího po dni vydání tohoto rozhodnutí do zaplacení pak roční úrok z prodlení z výše uvedené dlužné částky ve výši roční úrokové sazby, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí,

AVI-92010-07192 17.988,- Kč 8. 5. 2010 8,00 % od 9. 5. 2010 do 30. 6.2010
7,75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6.2012
7,50 % od 1. 7. 2012 do vydání rozhodnutí,
a dále za dobu ode dne následujícího po dni vydání tohoto rozhodnutí do zaplacení pak roční úrok z prodlení z výše uvedené dlužné částky ve výši roční úrokové sazby, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí,

AVI-92010-08898 17.988,- Kč 8. 6. 2010 8,00 % od 9. 6. 2010 do 30. 6. 2010
7,75 % od 1. 7. 2010 do 30. 6.2012
7,50 % od 1. 7. 2012 do vydání rozhodnutí,
a dále za dobu ode dne následujícího po dni vydání tohoto rozhodnutí do zaplacení pak roční úrok z prodlení z výše uvedené dlužné částky ve výši roční úrokové sazby, která odpovídá v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace vyhlášené ve Věstníku České národní banky ve výši platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí,

AVI-92010-10481 17.988,- Kč 8. 7. 2010 7,50 % od 9. 7. 2012 do zaplacení.

- II. Podle § 141 odst. 7 správního řádu se návrh navrhovatele ve zbývající části požadavku na úhradu úroku z prodlení ve výši 0,5 % z dlužných částek za každý den prodlení zamítá.
- III. Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatnění práva, tj. částku ve výši 3.598,- Kč za uhrazený správní poplatek a částku ve výši 3.900,- Kč a DPH v zákonné výši za právní zastoupení, to vše do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce navrhovatele.

Odůvodnění:

Navrhovatel doručil dne 26. 7. 2010 Českému telekomunikačnímu úřadu, odboru pro jihočeskou oblast (dále jen „správní orgán-odbor pro jihočeskou oblast“), návrh na rozhodnutí sporu, kterým se domáhal, aby tento orgán uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli pohledávku ve výši 89.940,- Kč s DPH spolu s příslušenstvím v podobě smluvního úroku z prodlení a náhradu nákladů řízení.

Doručením návrhu bylo pod čj. ČTÚ-97 799/2010-633 zahájeno správní řízení.

Ve svém návrhu na zahájení správního řízení navrhovatel uvedl, že na základě uzavřené smlouvy s odpůrcem o poskytování služby připojení do sítě internet č. 90902037 ze dne 1. 8. 2009 (dále jen „Smlouva“), se zavázal za sjednaných podmínek zajistit připojení odpůrce do sítě navrhovatele vč. garantované servisní podpory a odpůrce se zavázal sjednanou službu odebírat a řádně a včas za služby platit. Měsíční cena za poskytování služby byla sjednána ve výši 14.990,- Kč (bez DPH). Podle navrhovatele nebyly uhrazeny faktury:

č. AVI-92010-03459 na částku 17.988,- Kč (vč. DPH) se splatností 8. 3. 2010,

č. AVI-92010-05644 na částku 17.988,- Kč (vč. DPH) se splatností 8. 4. 2010,

č. AVI-92010-07192 na částku 17.988,- Kč (vč. DPH) se splatností 8. 5. 2010,

č. AVI-92010-08898 na částku 17.988,- Kč (vč. DPH) se splatností 8. 6. 2010,

č. AVI-92010-10481 na částku 17.988,- Kč (vč. DPH) se splatností 8. 7. 2010,

celkem odpůrce neuhradil faktury ve výši 89.940,- Kč vč. DPH.

Dále navrhovatel uvedl, že v souladu s uzavřenou Smlouvou (čl. 6.3 Smlouvy) požaduje uradit úrok z prodlení, a to ve výši 0,5% z dlužné částky za každý den prodlení a náhradu nákladů řízení sestávající se ze správního poplatku ve výši 3.598,- Kč a nákladů právního zastoupení v celkové výši 11.904,- Kč.

Návrh byl doložen kopií Smlouvy, přehledem dlužných částek a plnou mocí právního zástupce navrhovatele.

Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 1. 11. 2010 k podanému návrhu na zahájení správního řízení uvedl, že navrhovatelem uplatněný nárok neuznává ani z části. Dále uvedl, že uzavřel s navrhovatelem dne 1. 8. 2009 předmětnou Smlouvu, na jejímž základě byl poskytovatel povinen poskytovat připojení k síti internet o kapacitě 30 Mbps (čl. 3 odst. 3.2 Smlouvy). Za okamžik započetí s poskytováním shora uvedené služby byl účastníky sjednán den 1. 10. 2009 (čl. 8 odst. 8.2 Smlouvy), z důvodu sjednané odkládací podmínky (ukončení smlouvy se společností DIAL Telecom, a.s.). Odpůrce dále uvedl, že předmětná Smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku, obě smluvní strany byly podnikateli a byla uzavřena při jejich podnikatelské činnosti, neboť navrhovatel i odpůrce jsou poskytovateli služeb elektronických komunikací.

Odpůrce dále namítl, že ve Smlouvě nebylo sjednáno místo předání služby elektronických komunikací, a proto považuje Smlouvu pro její neurčitost za absolutně neplatnou podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), neboť ze Smlouvy není seznatelné třetí osobě, kde má být služba poskytnuta.

Odpůrce dále uvedl, že od 1. 10. 2009 začal využívat služeb navrhovatele, ovšem jenom smluvně. Přestože odpůrce služby platil, konektivitu nevyužíval, neboť se z jeho strany jednalo pouze o konektivitu záložní. Od 1. 1. 2010 docházelo k připojování prvních zákazníků přes tuto konektivitu a v průběhu ledna se rovněž začínaly množit stížnosti zákazníků na kvalitu poskytovaných služeb. Uživatelé uváděli i několikahodinové výpadky konektivity. Dne 31. 1. 2010 odpůrce reklamoval výpadek na dispečinku navrhovatele. Výpadky konektivity dále pokračovaly i v průběhu měsíce února 2010. Opětovná reklamacie odpůrce ze dne 11. 2. 2010 byla odmítnuta s tím, že se údajně jednalo o výpadek MW spoje.

Dále z vyjádření odpůrce vyplývá, že při zprovoznění služeb navrhovatel umístil koncový router do prostor odpůrce (Blatské sídliště 587, Veselí nad Lužnicí) do uzamčeného racku společně s jednou stranou MW jednotky odpůrce, přičemž od racku navrhovatele neměl odpůrce klíče, tedy ani přístup k tomuto MW spoji. Bez SW dohledu MW spoje nedokázal odpůrce diagnostikovat problém. Instalaci služby v září 2009 a nastavení MW spoje prováděl navrhovatel, a to z důvodu jeho přehledu o nastavení kmitočtových kanálů v dané lokalitě a jeho znalosti na jaké kmitočtové kanály zařízení nastavit tak, aby nenastaly problémy způsobené rušením nebo interferencí vlivem okolních spojů v dané lokalitě. Podle tvrzení

odpůrce po několika dalších urgencích o zpřístupnění MW spoje ve vlastnictví a v prostorách odpůrce za účelem umožnění diagnostikovat budoucí případné výpadky, obdržel odpůrce vstup dne 16. 2. 2010. Dne 26. 2. 2010 si odpůrce objednal technika společnosti Miracle Network, spol. s.r.o., která je výrobcem MW technologie, aby proměřil kmitočtové spektrum a kompletně zkontroloval nastavení MW jednotek. Podle tvrzení odpůrce vyplývalo z vyjádření tohoto technika, že byla chyba na straně navrhovatele. Z důvodu i nadále pokračujících výpadků probíhaly dle vyjádření odpůrce další reklamace na dispečinku navrhovatele, které však nevedly k vyřešení dané situace. Odpůrce se proto dne 17. 3. 2010 opětovně obrátil na výrobce spoje, společnost Miracle Network, spol. s.r.o., za účelem diagnostikování přetrvávajících problémů. Odpůrce uvedl s odkazem na vyjádření výrobce, že byly MW jednotky v pořádku a problém byl v zarušeném kmitočtovém spektru v lokalitě umístění navrhovatele.

Dále odpůrce uvedl, že dne 28. 3. 2010 odstoupil na základě ustanovení § 345 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), od Smlouvy, přičemž podle tvrzení odpůrce navrhovatel odstoupení potvrdil dne 1. 4. 2010. Odpůrce specifikoval důvody pro odstoupení od Smlouvy, a to pro nedostupnost služby, která trvala již ode dne 17. 3. 2010 a byla zapříčiněna činností navrhovatele, z důvodu znemožnění přístupu pro kontrolu spoje odpůrce do 17. 2. 2010 a neposkytování služby elektronických komunikací řádně a ve sjednané kvalitě. Za poslední důvod pro odstoupení od Smlouvy odpůrce uvedl skutečnost, že navrhovatel od samého počátku věděl, že odpůrce nemá zájem na poskytování služeb elektronických komunikací, pokud nebudou dosahovat sjednaných parametrů.

Odpůrce na základě shora uvedených skutečností navrhuje, aby byl návrh v plném rozsahu zamítnut a odpůrci přiznána plná náhrada nákladů právního zastoupení.

Přílohu vyjádření odpůrce tvořila kopie Smlouvy, plná moc právního zástupce odpůrce, žádost o zpřístupnění spoje ze dne 16. 2. 2010, odstoupení od Smlouvy ze dne 28. 3. 2010, reakce navrhovatele ze dne 31. 3. 2010 na odstoupení od Smlouvy, vyjádření technika spol. MIRACLE Network, spol. s.r.o., kopie faktury ze dne 26. 2. 2010 za měření spektra spol. MIRACLE Network, spol. s.r.o. a kopie obrazovek SW na management spoje při různém nastavení kanálů.

Dopisem ze dne 11. 1. 2011 se k podání odpůrce vyjádřil navrhovatel. Mimo jiné uvedl, že předmětná Smlouva uzavřená mezi účastníky řízení dne 1. 8. 2009 je pro něj atypická tím, že je v ní ujednáno připojení do sítě internet bez poslední míle, což vyplývá z jejího čl. 3.1 věta první. U všech ostatních smluv zajišťuje službu navrhovatel včetně poslední míle. Odpůrce si však toto ujednání vymínil, když uvedl, že je schopen si poslední míli zajistit sám, což vyplývá z čl. 4.4 Smlouvy, který stanoví, že poskytovatel nepřebírá odpovědnost za spoj poslední míle, který je ve vlastnictví účastníka, tj. odpůrce. Dle tvrzení navrhovatele vedly odpůrce k uzavření takto koncipované smlouvy patrně úsporné důvody, neboť připojením do sítě internet s poslední mílí (zajišťovanou navrhovatelem) by se cena služby zvýšila přibližně o 150.000,- Kč za dobu předpokládaného minimálního trvání Smlouvy. Dle mínění navrhovatele se ani pomocí společnosti MIRACLE Network, spol. s.r.o. nepodařilo poslední míli nastavit tak, aby fungovala. Navrhovatel ve svém návrhu předložil výsledek kontroly dostupnosti služby, s výsledkem 99,76% a je proto přesvědčen, že své závazky vyplývající z čl. 6.5 Smlouvy řádně splnil a odpůrci nevznikl ani nárok na slevu. Reklamace odpůrce tedy navrhovatel vyhodnotil jako neoprávněné, přesto s odpůrcem nadále spolupracoval a byl schopen i dodatečně odpůrci poslední míli za úplaty zajistit. Ke změně Smlouvy v tomto směru však nedošlo. Navrhovatel s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti popírá odpůrcova tvrzení, na svém návrhu setrvává a tvrdí, že je po právu. V závěru svého vyjádření navrhovatel nabádá k obezřetnému nakládání s námitkou odpůrce poukazující na absolutní neplatnost Smlouvy.

Správní orgán-odbor pro jihočeskou oblast po provedeném dokazování vydal dne 3. 6. 2011 rozhodnutí čj. ČTÚ-97 799/2010-633/IV.vyř.–KoH, ve kterém vyslovil, že se návrhu navrhovatele vyhovuje a odpůrce je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 89.940,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 0,5 % za každý den prodlení ze specifikovaných dlužných částek, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet navrhovatele (výrok I.). Odpůrce je dále podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit navrhovateli náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši 3.598,-Kč (výrok II.) a náklady právního zastoupení ve výši 11.904,- Kč, to vše do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (výrok III.). Rozhodnutí bylo navrhovateli i odpůrci doručeno dne 7. 6. 2011.

Proti tomuto rozhodnutí podal dne 20. 6. 2011 odpůrce v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém předně namítl, že tento spor nemá charakter sporu podle § 129 a násl. zákona o elektronických komunikacích, neboť se nejedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, ale o spor mezi dvěma osobami vykonávajícími komunikační činnost. Z tohoto důvodu nelze aplikovat § 64 odst. 8 a § 129 odst. 3 první věta zákona o elektronických komunikacích. Navíc v uvedeném období Smlouva již neexistovala z důvodu odstoupení. Protože Smlouva byla sjednána při podnikatelské činnosti navrhovatele a odpůrce, zanikla okamžikem doručení oznámení o odstoupení od Smlouvy navrhovateli, které navrhovatel převzal dne 1. 4. 2011 a k tomuto dni dle tvrzení odpůrce Smlouva zanikla. Správní orgán-odbor pro jihočeskou oblast se dle mínění odpůrce nedostatečně vypořádal se skutečností, že ve Smlouvě nebylo sjednáno místo předání služby elektronických komunikací. Podle názoru odpůrce nepostačuje, je-li účastníkům smlouvy jasné, co je předmětem smlouvy, není-li to objektivně seznatelné třetím osobám, které smluvními stranami nejsou. V tomto případě tomu tak nepochybně je. Třetí osoba neví, kde se nachází technologická skříň navrhovatele, resp. která z technologických skříní navrhovatele je místem předání služby. Podle názoru odpůrce nedostatečné vyhodnocení tohoto aspektu Smlouvy má za následek nesprávné právní posouzení platnosti a neplatnosti Smlouvy. Z umístění telekomunikačního zařízení a technologické skříně přímo v prostorách odpůrce je samozřejmé, že nebylo nutné sjednat zřízení poslední míle mezi stranami Smlouvy. Na základě výše uvedeného odpůrce navrhuje, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a vráceno k novému rozhodnutí.

Ve vyjádření k rozkladu ze dne 28. 6. 2011 navrhovatel uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné. Právní předpis, kterým se věc řídí, byl aplikován správně a pokud jde o námitku, že Smlouva zanikla odstoupením, lze ji akceptovat jen tehdy, je-li odstoupení po právu a tak tomu v tomto případě nebylo. Také s opakovanou námitkou odpůrce, že ve Smlouvě nebylo sjednáno místo předání služby elektronických komunikací, se správní orgán vypořádal řádně. Právní teorii o objektivní seznatelnosti předmětu smluv třetími osobami nelze zneužívat a dovádět ji do absurdit. Je-li zde odpůrcem poněkud neurčitě poukazováno na neurčitost Smlouvy a tudíž její neplatnost podle § 37 odst. 1 občanského zákoníku, pak tradiční výklad pojmu je ten, že neplatný je úkon jen tehdy, pokud tuto neurčitost nelze odstranit a překlenout ani za použití interpretačních pravidel zakotvených mimo jiné v ustanovení § 35 odst. 2 občanského zákoníku. Účastníci, jak z rozkladu samotného vyplývá, s místem předání nemají problém, a to postačuje. Navrhovatel uzavírá, že odpůrce chtěl ušetřit a uzavřel Smlouvu tedy tak, jak ji uzavřel, přičemž nefunkčnost systému se pokouší co do finančních důsledků přenést na navrhovatele. Navrhovatel tedy navrhl rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

Po posouzení předmětné věci, včetně všech předložených listinných důkazů, správní orgán II. stupně rozhodl rozhodnutím čj. ČTÚ-64 956/2011-603 ze dne 23. 07. 2012 tak, že podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se napadené rozhodnutí ruší a věc se postupuje podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích věcně i funkčně příslušnému správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí.

Důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu-odboru pro jihočeskou oblast byla skutečnost, že předmětné řízení bylo vedeno podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tj. jako spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, přestože je odpůrce osobou vykonávající komunikační činnost a řízení ve věci sporu mezi navrhovatelem a odpůrcem tak mělo být vedeno podle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem ke skutečnosti, že podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti rozhoduje (v prvním stupni) předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, nikoli Český telekomunikační úřad, nebyl správní orgán-odbor pro jihočeskou oblast k rozhodnutí sporu příslušný. Proto byl spis postoupen k novému řízení předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu dne 18. 10. 2010, jakožto správnímu orgánu I. stupně (dále také „správní orgán“).

Podáním ze dne 24. 10. 2012 předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán I. stupně vyrozuměl účastníky řízení o pokračování v daném správním řízení pod novým čj. ČTÚ-221 441/2012-606 a současně je vyzval k předložení dalších podkladů nebo důkazů, které považují z hlediska projednávané věci za důležité. Ve stanovené lhůtě se žádný z účastníků řízení k předmětu řízení nevyjádřil. Navrhovatel následně doložil dne 26. 11. 2012 kopie faktur, jejichž neuhrazení je předmětem sporu.

Správní orgán následně vyrozuměl účastníky řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, a to po předchozí telefonické domluvě v termínu od 30. 11. 2012 do 4. 12. 2012. Zároveň správní orgán vyrozuměl účastníky řízení, že dne 4. 12. 2012 v 14:30 hod. bude provádět dokazování ve smyslu § 51 správního řádu v rozsahu navrhovatelem a odpůrcem navržených listinných důkazů. Uvedené možnosti žádný z účastníků řízení nevyužil.

* * *

Na základě shromážděných podkladů a po jejich posouzení správní orgán I. stupně konstatuje následující.

Správní rozhodnutí musí být vydáno v souladu se zákonem, a to orgánem, který je k vydání takového rozhodnutí příslušný. Správnímu orgánu je z vlastní činnosti známo, že jsou oba účastníci řízení osobami vykonávajícími komunikační činnosti, a proto se v dané právní věci jedná o spor ve smyslu § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a nikoli o spor podle § 129 téhož zákona, čemuž přisvědčil i správní orgán II. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 23. 7. 2012, kterým je správní orgán I. stupně vázán.

Věcně i funkčně příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí daného sporu je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, neboť dle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Českého telekomunikačního úřadu spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Věcná příslušnost pro rozhodnutí předmětného sporu je dána skutečností, že mezi navrhovatelem a odpůrcem byla v rámci jejich podnikatelské činnosti uzavřena Smlouva, tj. obchodně závazkový vztah založený podle § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, přičemž § 80 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích dále stanoví, že podnikatelé, kteří uzavřeli smlouvu o propojení nebo přístupu, jsou povinni uhradit cenu za propojení nebo přístup stanovenou ve smlouvě o propojení nebo přístupu. Z věcného hlediska je tak předmětem sporu posouzení nároku navrhovatele, resp. povinnosti odpůrce

uhradit navrhovateli uplatněnou výši pohledávky s příslušenstvím z titulu poskytovaných služeb na základě uzavřené Smlouvy.

Při rozhodování ve věci vycházel správní orgán z příslušných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, z obecných právních předpisů, z listinných důkazních prostředků předložených účastníky řízení v průběhu celého správního řízení a z rozhodnutí správního orgánu II. stupně čj. ČTÚ-64 956/2011-603 ze dne 23. 7. 2012.

Jak je uvedeno v § 141 odst. 4 správního řádu, ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

S ohledem na fakt, že se žádný z účastníků řízení přes výzvy správního orgánu I. stupně k předmětnému správnímu řízení již dále nevyjádřil, nedoložil další důkazy na podporu svých dřívějších tvrzení, vycházel správní orgán při rozhodování sporu mimo jiné z tvrzení a listinných důkazů předložených účastníky řízení v rámci správního řízení vedeného pod čj. ČTÚ-97 799/2010-633.

Na základě tvrzení účastníků a provedení dokazování dospěl správní orgán k těmto závěrům.

Je nesporné, že účastníci řízení spolu uzavřeli Smlouvu, jejímž předmětem byl závazek navrhovatele poskytovat odpůrci za dohodnutou cenu službu připojení do sítě internet bez poslední míle na straně jedné a závazek odpůrce poskytnuté služby odebírat a platit za ně řádně a včas dohodnutou cenu na straně druhé.

Z předložené Smlouvy, seznamu dlužných částek a kopií neuhrazených faktur je správnímu orgánu rovněž zřejmý původ, přesná výše navrhovatelem uplatněné pohledávky i splatnost jednotlivých faktur. Z obdržení vyjádření odpůrce zároveň nevyplývá, že by odpůrce vyfakturované částky uhradil.

Po vyhodnocení shromážděných podkladů vyplývá, že předmětem daného správního řízení je spor o určení, zda je odpůrce povinen uhradit navrhovateli shora specifikovanou dlužnou částku s příslušenstvím z důvodu navrhovatelem poskytovaných a odpůrcem odebíraných služeb připojení ke službě internet na základě uzavřené Smlouvy mezi účastníky řízení, a to s ohledem na uplatněné námitky odpůrce týkající se absolutní neplatnosti Smlouvy a následného odstoupení od Smlouvy.

Vzhledem ke skutečnosti, že vzájemná práva a povinnosti účastníků řízení byla založena Smlouvou, musel se správní orgán primárně vypořádat s otázkou, zda předmětná Smlouva jako celek či případně její některá část není absolutně neplatná, a to z úřední povinnosti bez ohledu na námitku absolutní neplatnosti Smlouvy vznesenou odpůrcem, protože neplatný právní úkon nemůže vyvolat zamýšlené právní účinky.

K problematice absolutně neplatných právních úkonů se vyjádřil již Ústavní soud a v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 91/98 k danému tématu uvedl: „...*Absolutně neplatné právní úkony se považují za existující, ale neplatné, takže pro vady, se kterými zákon takovou neplatnost spojuje, z nich pro účastníky ani pro třetí osoby nevznikají právní následky. Pro absolutní neplatnost je dále charakteristické, že nastává přímo ze zákona (ex lege), aniž by se musel jejich následků nejprve dovolávat některý z účastníků, soud, ev. jiný orgán, přihlíží k takové neplatnosti z úřední povinnosti (ex officio), co do doby působí absolutní neplatnost od počátku (ex tunc), tj. úkon je neplatný od okamžiku svého vzniku...*“

S hledem na shora uvedený náleží Ústavního soudu i s odkazem na § 2 odst. 1 správního řádu, jenž stanoví, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, má správní orgán za to, že je příslušný posoudit a rozhodnout, zda právní vztah, kterým měla být založena vzájemná práva či povinnosti účastníků řízení, byl uzavřen v souladu s právním řádem či nikoliv a zda tedy vůbec je či není způsobilý vyvolat právní účinky.

Na základě shora uvedených skutečností správní orgán proto primárně z úřední povinnosti zkoumal, zda existují důvody pro vyslovení absolutní neplatnosti Smlouvy či některé její části, a to nejen pro její neurčitost namítanou odpůrcem z titulu údajné absence sjednání místa předání služby elektronických komunikací ve Smlouvě, ale i z dalších zákonných hledisek určujících absolutní neplatnost právního úkonu, kterými jsou nedostatek svobody a vážnosti vůle (§ 37 odst. 1 občanského zákoníku), neurčitost a nesrozumitelnost projevu vůle (§ 37 odst. 1 občanského zákoníku), nemožnost plnění (§ 37 odst. 2 občanského zákoníku), nedostatek způsobilosti k právním úkonům (§ 38 odst. 1 a 2 občanského zákoníku), rozpor se zákonem, obcházení zákona, rozpor s dobrými mravy (§ 39 občanského zákoníku) a nedodržení zákonem předepsané formy právního úkonu (§ 40 odst. 1 občanského zákoníku).

Správní orgán přezkoumal Smlouvu uzavřenou mezi účastníky řízení s ohledem na shora uvedená zákonná ustanovení a dospěl k níže uvedeným závěrům.

Správní orgán se neztotožňuje s názorem odpůrce, že je Smlouva dle ustanovení § 39 občanského zákoníku absolutně neplatná pro její neurčitost z důvodu absence sjednání místa předání služby elektronických komunikací ve Smlouvě. Předně správní orgán k této námitce odpůrce podotýká, že neurčitost právního úkonu je řešena v ustanovení § 37 odst. 1 občanského zákoníku a nikoli v ust. § 39 občanského zákoníku uváděném odpůrcem.

Článek 3.1 Specifikace poskytovaných služeb Smlouvy uvádí, že *služba bude předána účastníkovi v technologické skříni poskytovatele, kde mu také bude zajištěno napájení radiové jednotky a vyčleněn prostor velikosti 2U pro umístění vnitřní jednotky MW spoje. MV jednotka do průměru 60 cm bude umístěna na stožáru poskytovatele.*

Umístění technologického zařízení je dle správního orgánu s ohledem na shora uvedené ustanovení Smlouvy určeno z hlediska jejího účelu dostatečně určitě. Ze samotného jednání účastníků řízení je rovněž zcela zřejmé, že konkrétní místo předání služby jim bylo dostatečně známo, jasně určitelné, účastníci řízení si byli jednoznačně vědomi, kde se místo předání služby nachází a až do vzniku sporu nikdo nenamítal, že by tato skutečnost nebyla jedné či druhé straně známa. Lze přisvědčit názoru, že místo předání služby elektronických komunikací bylo sjednáno svobodně a vážně, určitě a srozumitelně a nikoli v rozporu s ustanovením § 37 odst. 1 občanského zákoníku.

Správní orgán proto nesouhlasí s právním názorem odpůrce, že by případná absence sjednání místa předání služby ve Smlouvě, resp. namítaná nemožnost seznat místo předání služby třetí osobou sama o sobě způsobovala absolutní neplatnost Smlouvy.

Dle názoru správního orgánu je v daném případě pro určení platnosti Smlouvy irelevantní, zda je třetí osoba beze všech pochybností schopna zjistit, kde se místo sjednání služby elektronických komunikací ve skutečnosti nalézá, za předpokladu, že je tato skutečnost dostatečně známa smluvním stranám. Tak tomu v daném případě beze všech pochybností bylo.

Směřovala-li námitka odpůrce ohledně absolutní neplatnosti Smlouvy z titulu údajné absence sjednání místa předání služby elektronických komunikací ve Smlouvě skutečně s poukazem na ustanovení § 39 občanského zákoníku, pak správní orgán neshledal, že by uvedený

článek 3.1 Smlouvy svým obsahem nebo účelem odporoval zákonu nebo jej obcházel či byl v rozporu s dobrými mravy, a tím způsobil absolutní neplatnost Smlouvy. Správní orgán se v tomto případě ztotožňuje s názorem navrhovatele, že žádný právní předpis taxativně nestanoví účastníkům, jakým způsobem mají místo předání služby popsat či pojmenovat.

Správní orgán konstatuje s ohledem na výše uvedené, že po přezkoumání Smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení a po přihlídnutí k důkazům a tvrzením účastníků řízení předložených v průběhu předmětného správního řízení neshledal, že by Smlouva byla jako celek absolutně neplatná.

Správní orgán se dále zabýval nárokem navrhovatele na úrok z prodlení ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení a dospěl k závěru, že článek 6.3 Smlouvy, který stanoví, že za nedodržení termínu splatnosti má poskytovatel nárok účtovat penále 0,5 % (které navrhovatel sám ve svém návrhu označil za úrok z prodlení) z dlužné částky za každý den prodlení, je ve smyslu již shora uvedeného § 39 občanského zákoníku absolutně neplatný, a to pro rozpor s dobrými mravy.

K uvedenému závěru dospěl správní orgán po posouzení všech relevantních skutečností týkajících se daného případu a nikoli pouze s poukazem na závěry související judikatury a postupoval tak zcela v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu, sp. zn. 31 Cdo 717/2010 ze dne 16. 5. 2012, ve kterém konstatuje: „*při posouzení, zda se účastníky sjednaná sazba úroků z prodlení přičítá dobrým mravům ve smyslu § 39 obč. zák., nelze bez zvážení všech rozhodných okolností konkrétního případu vyjít pouze ze závěrů jiného rozhodnutí soudu v obdobné věci, neobejde se ani bez zvážení všech rozhodných okolností konkrétního případu a nepostačí jen srovnání smluvené sazby úroku z prodlení se sazbou zákonnou.*“

Výši smluvního úroku z prodlení a jeho rozporu s dobrými mravy se zabýval rovněž Ústavní soud, když ve svém nálezu ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07, judikoval:

„Zásada smluvní volnosti je v daném případě modifikována účelem a smyslem sankčního a motivačního mechanismu institutu úroků z prodlení; jejich použití je možné a zákonné, jejich výše však nemůže být bezbřehá. Pokud bývá v judikatuře zdůrazňováno, že porušení zásad poctivého obchodního styku při uplatnění nároku na úrok z prodlení je nutno zkoumat ve vazbě na konkrétní okolnosti, na zásadu řádného a včasného plnění závazků a že rozpor právního úkonu s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně, s přihlídnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a k jejich tehdejšímu postavení, je samozřejmě taková úvaha potud správná, pokud sama výše těchto úroků nemá spíše než motivační charakter právě charakter šikanózní. Částka, kterou je povinen platit subjekt, jenž se dostane do prodlení, odpovídající úroku 182 % ročně, jako je tomu právě ve zkoumaném případě, je již očividně (rovněž) za hranicí, kterou lze považovat podstatě a smyslu daného institutu úroku z prodlení za adekvátní. ... Důsledkem toho je hrubý nepoměr mezi vzájemnými povinnostmi stran, které mezi sebou vedly spor. Žalobci tak bylo přiznáno tolik, kolik by zdaleka nemohl získat, uložil-li by vymáhanou částku u kterékoli banky a ani si nelze představit jinou investici, která by nabízela obdobný zisk. Jak již bylo uvedeno, smysl úroku z prodlení lze nacházet v jeho motivační a sankční funkci, pokud se dlužník ocitne v prodlení se včasným a řádným vrácením dluhu. I zde je však nutno - podle názoru Ústavního soudu - dbát na zásadu přiměřenosti, jeden ze stěžejních principů ústavního soudnictví, dodržovaný v demokratických právních státech, chápaný nikoliv pouze formálně, ale zejména materiálně (materiální právní stát). Již odedávna, a to i v obchodním styku, platí ve slušné společnosti maxima „každému co jeho jest“; ani zajištění tohoto smluvního nároku však nesmí být nadměrné. Je pochopitelné, že zcela neúměrná výše úroků, a to i úroků z prodlení, může být oprávněně pocíťována dotčeným subjektem jako nespravedlivá, a to i bez ohledu na to, je-li v konkrétním případě pro něj likvidační či nikoliv. To přirozeně musí být konfrontováno i z hlediska objektivního posouzení dané věci.

V tomto konkrétním případě byla výše úroku z prodlení dle článku 6.3 Smlouvy stanovena na 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení, tj. ve výši převyšující dle shora uvedeného nálezu Ústavního soudu hranici, kterou lze považovat za adekvátní podstatě a smyslu smluvního úroku z prodlení.

Správní orgán při posuzování platnosti ujednání o výši smluvního úroku nevycházel jak již shora uvedl pouze toliko ze závěrů judikatury k danému právnímu problému, nýbrž ze všech rozhodných okolností daného případu. Zejména pak přihlédl k důvodům, které ke sjednání konkrétní výše úroku z prodlení účastníky řízení vedly, k okolnostem, které je provázely, dále rovněž k důvodům nesplnění závazku i případným dopadům přiznání sjednaného úroku z prodlení na osobu, vůči které je uplatňován, ale i k jedné ze základních zásad poctivého obchodního styku, tj. k řádnému a včasnému plnění závazků, tedy i včasnému placení.

K okolnostem daného případu správní orgán předně uvádí, že je ze skutkových zjištění i tvrzení účastníků řízení zcela zjevné, že odpůrce neměl zájem na trvání předmětného smluvního vztahu, což projevil víceméně bezodkladně po jeho uzavření, resp. po zjištění, že služba nesplňuje jím předpokládané parametry. Smlouva byla uzavřena mezi podnikateli v rámci jejich podnikatelské činnosti a správní orgán má za to, že je především otázkou autonomie vůle účastníků, jakým způsobem si upraví svá vzájemná práva a povinnosti, na jak dlouhé období smluvní vztah uzavřou, případně jakým způsobem budou moci smluvní vztah ukončit. Přestože je tedy předmětná Smlouva jako celek vykonstruována způsobem, že odpůrce nemá de facto možnost se z takového smluvního vztahu vyvázat (pochopitelně za předpokladu řádného plnění všech závazků ze strany navrhovatele či jeho ochotě přistoupit na dohodu o ukončení smluvního vztahu) až do doby vypršení minimální doby jejího trvání ve sjednané délce 24 měsíců, neshledal správní orgán s ohledem na shora uvedené skutečnosti takovou Smlouvu za neplatnou a je v tomto případě dle názoru správního orgánu nutné ctít jednu ze základních zásad soukromého práva, tj. pacta sunt servanda.

Autonomie vůle smluvní stran však dle názoru správního orgánu nesmí být bezbřehá a v rozporu se zákonem. Pro posouzení adekvátnosti či neadekvátnosti sjednané výše smluvního úroku je irelevantní, zda neochota odpůrce setrvávat v daném smluvním vztahu byla zapříčiněna z důvodu porušení smluvních povinností navrhovatele či ve skutečnosti z důvodů na straně odpůrce, a to ať už z důvodů technického rázu či třeba ekonomického. Podstatné pro určení platnosti předmětného ujednání o výši úroku z prodlení a tedy pro posouzení, zda takové ujednání může vyvolat právní účinky, je však zajisté skutečnost, že přes projevenou neochotu odpůrce ve smluvním vztahu setrvávat a zároveň nemožnosti se z tohoto vztahu právně vyvázat, trval navrhovatel na tomto smluvním vztahu, čímž by mu podle ustanovení článku 6.3 Smlouvy kromě ceny za poskytované služby rovněž vznikl nárok na uhrazení sjednaného úroku z prodlení, a to navíc ve výši přesahující 182 % ročně, která překračuje hranici, kterou lze považovat za adekvátní podstatě a smyslu smluvního úroku z prodlení v intencích shora zmíněného nálezu Ústavního soudu.

Navíc v daném případě, ve kterém se jedná o opakující se plnění, resp. o měsíčně účtované částky za poskytnuté služby, by takováto výše smluvního úroku z prodlení představovala k dnešnímu dni více než čtyřnásobek samotné dlužné částky.

Na základě shora uvedených skutkových zjištění správní orgán dospěl k závěru, že stanovená výše smluvního úroku nemá jakékoli objektivní opodstatnění a nemá dle názoru správního úřadu v daném případě charakter motivační, ale spíše šikanózní, a to zcela v intencích shora zmíněného nálezu Ústavního soudu. Předmětný článek 6.3 Smlouvy je tak dle názoru správního orgánu absolutně neplatný a nemůže proto vyvolat předpokládané právní účinky. Přiznání úroku z prodlení v této výši s ohledem na závěry judikatury a s přihlédnutím k rozhodným okolnostem daného případu by odporovalo základním principům spravedlnosti. Z uvedených důvodů správní orgán navrhovatelem požadovaný úrok z prodlení ve sjednané výši 0,5 % z dlužných částek za každý den prodlení nepřiznal.

Absolutně neplatný právní úkon je neplatný vždy ex tunc, tedy od svého počátku. Z uvedeného vyplývá, že z důvodu absolutní neplatnosti nebyl tedy úrok z prodlení ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení sjednán od samého počátku. S ohledem na skutečnost, že Smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku, je třeba v takovém případě aplikovat ustanovení § 369 obchodního zákoníku, jež stanoví: „*Je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského.*“

Po přezkoumání nároku navrhovatele dospěl správní orgán k závěru o neplatnosti sjednané výše úroku z prodlení, tudíž zde s ohledem na výše zmíněnou zákonnou úpravu nastává povinnost platit úroky určené předpisy práva občanského.

Podle § 517 odst. 2 občanského zákoníku platí: „*Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.*“

Z obsahu návrhu navrhovatele jasně vyplývá jeho požadavek na úhradu jistiny včetně úroku z prodlení, tudíž v intencích návrhu a s ohledem na shora uvedená zákonná ustanovení, přiznal správní orgán navrhovateli zákonný úrok z prodlení z dlužné částky, a to dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

Pro určení konkrétní výše zákonného úroku z prodlení je pak třeba posuzovat, kdy nastal okamžik splatnosti jednotlivých vyúčtování, a to s ohledem na § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., které nabylo účinnosti 1. 7. 2010, a které nově upravuje způsob výpočtu zákonného úroku z prodlení tak, že: „*Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů.*“ To znamená, že výše úroku z prodlení je od 1. 7. 2010 neměnná až do zaplacení dlužné částky.

Dle předchozí právní úpravy, tj. podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb., platilo, že: „*Výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů. V každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.*“ Dle této úpravy se výše úroku z prodlení měnila pro každé kalendářní pololetí, po které byl dlužník v prodlení.

Z jednotlivých výše uvedených vyúčtování a jejich splatnosti vyplývá, že pouze vyúčtování č. AVI-92010-10481 na částku 17.988,- Kč s DPH se splatností 8. 7. 2010 se řídí výše úroku z prodlení nařízením vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb. U ostatních uvedených vyúčtování se výše úroku z prodlení řídí nařízením vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb., jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

Dále se správní orgán zabýval námitkami odpůrce, které uváděl v rámci své procesní obrany v podáních doručených správnímu orgánu. Zejména námitkou nefunkčnosti poskytované služby spočívající v tom, že od 1. 1. 2010 zaznamenal množící se stížnosti zákazníků na kvalitu poskytovaných služeb a z tohoto důvodu odpůrce několikrát reklamoval výpadek na dispečinku navrhovatele. Výpadky konektivity dále pokračovaly i v průběhu měsíce února 2010, přičemž na jeho reklamace nebylo údajně ze strany navrhovatele adekvátně reagováno.

K uvedeným tvrzením odpůrce správní orgán uvádí, že nebyla v průběhu celého správního řízení odpůrcem jakákoli reklamacie ze strany zákazníků odpůrce doložena či potvrzena. Zákazníci odpůrce údajně uváděli i několikahodinové výpadky konektivity, správnímu orgánu však kromě tvrzení odpůrce není tato skutečnost z předložených důkazů zřejmá. Správní orgán dále nemá rovněž za prokázané tvrzení odpůrce, že by k výpadkům konektivity docházelo z důvodu porušení povinností na straně navrhovatele. Z předložených listinných důkazů, tj. zejména z e-mailové komunikace mezi zástupcem společnosti MIRACLE Network spol. s r.o. a odpůrcem a přiložených kopií faktur nelze shora uvedenému tvrzení odpůrce přisvědčit. Naopak z předložené e-mailové komunikace zástupce společnosti MIRACLE Network spol. s r.o. a odpůrce ze dne 18. 3. 2012 jasně vyplývá, že problém byl techniky zmíněné firmy shledán na základě proměření spektra v rušení, přičemž po přeladění spoje došlo k odstranění problému. Závěrem zástupce MIRACLE Network spol. s r.o. rovněž uvádí: *„Jako možné řešení je překánalování stávajícího spoje nebo přechod na spoj v licencovaném pásmu.“*

Z uvedeného vyjádření správní orgán dovodil, že k výpadkům poskytovaných služeb nedošlo z důvodu porušení povinností na straně navrhovatele, ale ve skutečnosti z důvodů na straně odpůrce, resp. z důvodu nemožnosti odpůrce najít pro zajištění poslední míle nerušený kanál (kmitočet). Jak totiž vyplývá z článku 3.1 a článku 4.4 Smlouvy zajistí poskytovatel/navrhovatel účastníkovi/odpůrci službu připojení do sítě internet bez poslední míle, přičemž za spoj poslední míle nepřebírá odpovědnost. Došlo-li tedy v daném případě k rušení spoje, jenž je dle Smlouvy ve vlastnictví odpůrce a za který navrhovatel poskytující službu nenese odpovědnost, nemůže být tato skutečnost navrhovateli přičítána k tíži, resp. nelze přisvědčit tvrzení odpůrce, že navrhovatel porušil své smluvní povinnosti, jejichž důsledkem nedosahovala poskytovaná služba sjednaných parametrů.

Z podkladů doložených odpůrcem vyplývá, že poslední míli si zajišťoval odpůrce v pásmu 10 GHz, tedy ve volném pásmu, jež nemá zajištěnu zvláštní ochranu proti rušení, jak vyplývá z článku 2 bodu h) všeobecného oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 66 GHz ze dne 29 září 2010, čj. 98 973/2010-613, ve kterém je uvedeno: *„provoz stanice nemá zajištěnu ochranu proti rušení způsobenému vysílacími rádiovými stanicemi jiné radiokomunikační služby provozovanými na základě individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů nebo jinými stanicemi pro širokopásmový přenos dat. Případné rušení řeší fyzické a právnické osoby vzájemnou dohodou. Nedohodnou-li se, postupuje se podle § 100 zákona, případně zastaví provoz ten, uživatel, který uvedl do provozu stanici způsobující rušení později.“*

Dále se správní orgán zabýval námitkou odpůrce týkající se odstoupení od Smlouvy. Odpůrce v rámci své procesní obrany uvedl, že dne 28. 3. 2010 odstoupil od Smlouvy pro nedostupnost služby ode dne 17. 3. 2010, jež byla zapříčiněna činností navrhovatele, a to z důvodu znemožnění přístupu pro kontrolu spoje odpůrce do 17. 2. 2010 a neposkytování služby elektronických komunikací řádně a ve sjednané kvalitě. Za poslední důvod pro odstoupení od Smlouvy odpůrce uvedl skutečnost, že navrhovatel od samého počátku věděl, že odpůrce nemá zájem na poskytování služeb elektronických komunikací, pokud nebudou dosahovat sjednaných parametrů.

K odpůrcem specifikovaným důvodům pro odstoupení od Smlouvy správní orgán uvádí, že dle samotného tvrzení odpůrce uvedeného ve vyjádření ze dne 1. 11. 2010 vyplývá, že odpůrce obdržel vstup ke svému MW spoji dne 16. 2. 2010 a nikoli 17. 2. 2010, jak na jiném místě téhož podání uvádí, dále z předložené e-mailové komunikace mezi účastníky řízení ve dnech 17. 2. 2010 – 19. 2. 2010 vyplývá, že přístup byl odpůrci v jím požadovaném termínu umožněn i následně, což koresponduje i s datem vystavení faktury společnosti MIRACLE Network spol. s r.o., jež na popud odpůrce provedla opravu předmětného MW

spoje. Odpůrce dále uvádí za důvod odstoupení od Smlouvy nedostupnost služby ode dne 17. 3. 2010, jež byla zapříčiněna činností navrhovatele. Z předložených důkazů však tomuto tvrzení odpůrce nemůže správní orgán přisvědčit, neboť nebyla prokázána příčinná souvislost mezi deklarovanou nedostupností služby a činností navrhovatele. Z předložených důkazních prostředků naopak vyplývá, jak je již uvedeno výše, že k nedostupnosti služby došlo z důvodů rušení té části spoje, kterou má dle Smlouvy zajišťovat odpůrce sám a která dle všeobecného oprávnění č. VO-R/12/09.2010-12 nemá zajištěnu zvláštní ochranu proti rušení.

Poslední odpůrcem zmíněný důvod odstoupení od Smlouvy v důsledku, že navrhovatel věděl od samého počátku, že účastník nemá zájem na poskytování služeb elektronických komunikací, pokud nebudou dosahovat sjednaných parametrů, správní orgán považuje rovněž za irelevantní.

K odstoupení od Smlouvy s ohledem na shora uvedené správní orgán uvádí následující. Smlouva byla uzavřena v režimu obchodního zákoníku, řídí se tedy jeho úpravou, přičemž dle § 344 tohoto zákona lze od smlouvy jednostranně odstoupit pouze v případech, které stanoví smlouva nebo zákon. Dle ustanovení § 349 obchodního zákoníku odstoupením od smlouvy smlouva zaniká, když v souladu s tímto zákonem projev vůle oprávněné strany odstoupit od smlouvy je doručen druhé straně. Dále ustanovení § 345 odst. 2 obchodního zákoníku stanoví, že pro účely tohoto zákona je porušení smlouvy podstatné, jestliže strana porušující smlouvu věděla v době uzavření smlouvy nebo v této době bylo rozumné předvídat s přihlédnutím k účelu smlouvy, který vyplynul z jejího obsahu nebo z okolností, za nichž byla smlouva uzavřena, že druhá strana nebude mít zájem na plnění povinností při takovém porušení smlouvy. V pochybnostech se má za to, že porušení smlouvy není podstatné.

Smlouva žádné ustanovení týkající se možnosti ukončit daný smluvní vztah odstoupením neupravuje a zákonné důvody pro odstoupení od Smlouvy dle názoru správního orgánu rovněž nenastaly, jak je uvedeno výše. Přestože má správní orgán za dostatečně prokázané, že projev vůle odstoupit od Smlouvy byl druhé straně doručen, tak vzhledem k faktu, že nebyly splněny podmínky pro platné odstoupení od Smlouvy, není tato skutečnost jakkoli relevantní. Dle názoru správního orgánu tak k platnému odstoupení od Smlouvy nedošlo, tudíž nelze považovat odstoupení od Smlouvy za právně závazné a schopné vyvolat předpokládané právní účinky.

Na základě shora uvedeného jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. a II. tohoto rozhodnutí.

K výroku III. tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že při rozhodování o nákladech řízení postupuje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích tak, že přízná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.

S ohledem na výše uvedené, kdy navrhovatel měl plný úspěch týkající se jistiny, ze které se vypočítávají náklady řízení, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí. Přiznání příslušenství v nižší než v navrhovatelem požadované výši nemá vliv na určení výše přiznané náhrady nákladů řízení.

Přiznaná náhrada nákladů řízení spočívá v náhradě za uhrazený správní poplatek ve výši 3.598,- Kč a dále z odměny za právní zastoupení dle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech, se považuje za tarifní hodnotu částka 5.000,- Kč, přičemž ve spojení s § 7 téže vyhlášky je sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby 1.000,- Kč z uvedené tarifní hodnoty, tudíž nebylo možno přiznat náhradu nákladů správního řízení za právní zastoupení ve výši požadované navrhovatelem.

Na základě uvedeného přiznává správní orgán navrhovateli náhradu nákladů řízení za právní zastoupení za tři úkony právní služby (spočívající v převzetí věci, sepsání návrhu a vyjádření k rozkladu), tj. celkem 3.000,- Kč a dále náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. za tři úkony právní služby celkem částka 900,- Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení za právní zastoupení činí celkem 3.900,-Kč a DPH v zákonné výši.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. příhrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats nebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, kdy účastník disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

4 22⁹

VYPRAVENO DNE 14 -01- 2013